

Második esély

Lekció: Lk 5,1-11/Textus: Jn 21,15-19

2019. június 23.

Nagy öröm számomra, hogy újra itt lehetek veletek. Találkoztunk a kezdetekben, amikor még a közösségi házban voltak az istentiszteletek, és ez, ahol most a templom áll, egy üres telek volt két cseresznyefával. Ahogy újra és újra visszajöttem Magyarországra, láthattam, ahogyan felépült ez az épület, és Isten lehetővé tette azt is, hogy itt lehettem veletek azon a különleges napon, amikor a templom szentelése alkalmával Isten dicsőségére imádkoztunk. Azóta nagyobb lett az épület, bevezettétek vasárnaponként az esti istentiszteleteket – és olyan különleges számomra, hogy egy kicsit része lehettem a történeteteknek. Maradjon Isten áldása veletek!

Imádkozzunk!

Úr Jézus, kérünk, hogy adj nekünk füleket, hogy halljunk; és tedd a szívünket befogadóvá arra, amit Te át akarsz adni nekünk ma! Add Uram, hogy életet munkáljon ez bennünk, amelyet betölt a te szereteted és kegyelmed, és amely érett a te dicsőségedet szolgálni! Ámen.

Jn.21.15-19.

Nagyon sötét és hideg éjszaka volt. Jézust elfogták, a tanítványok szétszaladtak. Csak Péter és János voltak azok, akik távolról követték Őt a főpap házáig. Az udvaron tűz égett a nagy hideg miatt, Péter és János is lassan odaléptek melegedni. Átjárta őket a tűz füstje, az égő fa illata; és átjárta a tűz melege is. A tűz fénye megvilágította Péter arcát, úgy, hogy az emberek felismerték őt. Először egy szolgálólány nézett Péterre, felismerte őt és azt mondta: „te is Jézussal voltál!” Péter megijedt, hogy talán őt is letartóztatják, vagy megverik, baj történik vele; ezért tiltakozni kezdett: „nem, nem, nem ismerem őt!” Kis idővel később a tűz fényénél valaki más is felismerte Pétert és azt mondta: „de igen, te vele voltál!” Péter újra hevesen azt válaszolta: „nem, nem ismerem én őt!” Aztán harmadszor is megtörtént. Jelen volt annak az embernek a rokona, akinek a fülét Péter levágta a Gecsemáné kertben. Rámutatott Péterre és azt mondta: „te egy vagy közülük!” Pétert ekkor egészen átjárta a félelem és elkezdett csúnyán átkozódni, hogy eltávolítsa magát a rabbitól, akit letartóztattak. Harmadszor is azt mondja: „nem ismerem őt, fogalmam sincs, miről beszélsz!” És akkor megszólalt a kakas. Jézus pedig, aki csak néhány méterrel állt távolabb, ebben a pillanatban megfordult, és Péter szemébe nézett. Találkozott a tekintetük, mintha Jézus keresztüllátott volna Péteren. Hiszen egészen a szíve legmélyéig ismerte őt. Ebben a pillanatban Péter visszaemlékezett, mit mondott neki Jézus arról, hogy meg fogja tagadni őt. Emlékezett saját fogadkozására: „nem, én soha nem foglak megtagadni téged, kész vagyok meghalni érted!” De most szembe kellett néznie a saját kudarcával. A mardosó önváddal: „mit tettem? Megbecstelenítettem azt, akit annyira szeretek, és amikor Jézusnak annyira szükségem lett volna rám, én kudarcot vallottam!” Elszaladt, és keservesen, megállíthatatlanul sírni kezdett a jég-hideg éjszakában.

Néhány héttel később vagyunk. Nagyon sok minden történt: Jézust letartóztatták, elítélték, keresztre feszítették. Aztán hírek érkeztek az üres sírról, és Péter találkozott is kétszer a feltámadott Jézussal. A kivégzés után a tanítványok nagyon féltek, elrejtőztek egy bezárt szobában. De Jézus kétszer is megjelent nekik, beszélt hozzájuk, láthatták, hogy életben van, Tamás belehelyezte az ujjait a kezein és oldalán lévő sebhelyekbe. És mind az angyal a sírnál, mind Jézus maga azt mondta a tanítványoknak: menjenek el Galileába, mert Jézus ott fog velük találkozni. Elmennek tehát, nem tudva, mi fog történni. És Péter nagyon jól tudja, hogy van egy elrendezetlen ügye Jézussal.

Így érkezünk el a mai textushoz. Péter és a tanítványok ott vannak Galileában, de nem nagyon tudják, mit kezdjenek magukkal. Az előző három évben Jézust követték, de most nem látják őt, nem tudják követni. Azt tették tehát, amit a legtöbbünk tenne: visszatértek ahhoz, amihez a legjobban értettek. Péter kezdeményezte: „elmegeyék halászni” – mondta. A családi hajók még ott voltak, a hálók is megvoltak. A többi tanítvány is azt mondta: „megyünk mi is veled.” Elkezdtek tehát halászni, de nem fogtak semmit. Aztán ahogy a pirkadat beköszöntött, hallottak egy hangot a tópartról: „barátaim, van valami ennivalótok? Fogtatok valamit?” „Nem, nincs halunk” – válaszolták. Az ember ekkor azt mondta nekik: „akkor a hajó másik oldalán vessétek ki a hálót!” Rendkívül érdekesnek találom, hogy ezt meg is tették. Nem voltak túl messze a parttól, de azonnal tele lett a hálójuk hallal. Később meg is számolták: 153 nagy hal volt. És a tanítványokban bevilant egy „dejá vu” érzés. János azt mondta Péternek: „az Úr az!” Péter ekkor értette meg, mi is történik velük, beugrott a vízbe, és kiúszott a partra. A többi tanítvány csónakkal követte, és a hálókkel, halakkal együtt indultak kifelé. A parton pedig ott állt Jézus, és reggelit készített nekik.

Jézus tüzet rakott, és süti a halakat. János nagyon sok apró részletet említ ennek a jelenetnek a leírásánál. Nagyon különös egyedi szót használ a tűzre, amit ott Jézus készített. A görög szó „antrakia” az egész Újszövetségben csak egyetlenegy más helyen fordul még elő, akkor is János az, aki használja az általa írt evangélium 18. fejezetében, annak a tűznek a megnevezéseként, ami azon a bizonyos éjszakán ott égett a főpap udvarán. Ugyanaz a tűz, amely mellett Péter is megállt melegedni. Ugyanaz a tűz, amely megvilágította az arcát, ami miatt felismerték őt.

És ugyanaz a tűz, amelynek a füstje, a szaga akkor beborította őt. Isten úgy teremtett meg minket, hogy öt érzékszervünk van. Ezek közül a szagérzékelés az, amely a legerőteljesebb kapcsolatban áll az emlékezettel. Egyetemista koromban volt egy barátnőm, aki egy különleges parfümöt használt. Több mint negyvenöt éve volt ez, mégis a mai napig, ha egy tömegben megérezem egy hölgyön ennek a parfümnek az illatát, az emlékezetem abban a pillanatban visszatér ahhoz a lányhoz, akit negyvenöt éve nem is láttam már. De a parfüm illatának az emlékét őrzöm. Ételek illatának az emléke is él bennem, amelyeket az édesanyám főzött több mint ötven éve; és amikor a feleségem főz, és ugyanazokat az illatokat érzem, egy pillanat alatt megjelenik az emlékeimben a gyermekkorom, a régi konyhánk az édesanyám képével. Nagyon erős tehát a kapcsolat a szaglásunk és az emlékezésünk között.

Nem véletlen egybeesés, hogy János ugyanazt a szót használja a tűzre, ami a megtagadás éjszakáján égett; és a tűzre, amit itt találunk a tóparton. Ahogy Péter érzi a tűznek, az égő fának, a füstnek a szagát, az emlékei bizonyosan visszatérek néhány héttel korábbra, amikor három alkalommal megtagadta az ő Urát. Ott áll Jézussal a parton, és minden apró részlet arra az éjszakára emlékezteti őt, amikor Jézust letartóztatták, megtörtént a bírósági per, és amikor ő megtagadta Őt.

Ez az egész jelenet Jézussal a tóparton nem véletlenül történt. Jézus nagyon tudatosan újratervezte, újra létrehozta Péter életének két nagyon fontos eseményét. Az egyik a hatalmas, csodálatos halfogás: ami itt most történt, egyszer már megtörtént korábban is. Olvastuk a lekióban. Jézus szolgálatának a kezdetén, amikor elhívta a tanítványokat az ő követésére. Akkor is a tóparton voltak. Akkor is halásztak, akkor sem fogtak semmit. Akkor is Jézus mondta nekik, hogy vessék ki a hálót, és akkor is nagyon sok halat fogtak. Ebben a mostani új helyzetben Jézus a kezdetekhez viszi őket vissza. De a tűzzel és a füsttel visszaviszi Pétert a megtagadás éjszakájához is. És ahogyan akkor találkozott a tekintetük, Jézus újra Péter szemébe néz, és azt kérdezi: „jobban szeretsz-e engem ezeknél?” Ha olvasunk bibliai kommentárokat, láthatjuk, hogy több elképzelés van arról, mire utal Jézus ebben a kérdésben. A legtöbb kommentár azt felételezi, hogy Jézus a többi tanítványra utal. Lehet, hogy ez így van. De szerintem Jézus nem arra kéri Pétert, hogy hagyja maga mögött a többi tanítványt. Gondoljatok bele: van ott sok más is körülöttük a tóparton: a halak, a hálók, a hajók. Én azt gondolom, Jézus valójában azt kérdezi Pétertől: „Péter, jobban szeretsz-e engem, mint a halászati lehetőségeidet, a karrieredet, a régi életedet?” Korábban Jézus arra hívta el őt, hogy hagyja maga

mögött a halászatot. Egyszer meg is tette, de most tanácsstalanságában visszatért ide. Szerintem Jézus nagyon egyszerűen csak annyit kérdez Pétertől: „jobban szeretsz-e engem, mint amit a megélhetés, a halászat jelent neked?” És Péter azt válaszolja: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek téged.”

Ha hallottál már igehirdetést erről a szakasról, vagy olvastál bibliamagyarázatokat, akkor tudhatod, hogy a „szeretet” szóra két külön kifejezés található ebben a szakaszban. Az egyik az „agapé”, ami az isteni, önfeláldozó, önátadó, tökéletesen tiszta szeretet. A másik szó a „fileó”, ami inkább emberi szeretet. Amerikában közel lakom Filadelfia városához. Filadelfia azt jelenti: „a testvéri szeretet városa” – ez a név is ebből a szóból származik. Nagyon sok helyzetben tehát a fileó az emberi szeretetet jelöli, azt a különleges szeretet, ami két ember között megjelenik. A legtöbb bibliamagyarázó azt feltételezi, hogy Jézus kérdése arról szól: Péter agapé szeretettel szereti-e Őt, Péter pedig azt válaszolja: „Uram, én fileó szeretettel szeretlek téged.” Úgy tartják, hogy Péter ezzel egy alacsonyabb rendű szeretetet vall meg. De én egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy ez így lenne. Az Újszövetség nem ilyen száz százalékos következetességgel használja ezt a két kifejezést. Egy helyen Jézus azt mondja, az Ő Mennyei Atyja fileó szeretettel szereti a tanítványokat. Nyilván nem azt jelenti ki ezzel, hogy az Atya egy alacsonyabb rendű szeretettel fordul hozzájuk. Máshol azt mondja Jézus, hogy a tanítványokban ott van ez a fileó szeretet az Atya iránt. Pál apostol azt mondja az I. Korinthusi levél végén, hogy „ha nem szeretitek fileo szeretettel Istent, akkor legyetek átkozottak.” A János által írt Jelenések könyvének a harmadik fejezetében Jézus azt mondja, hogy fileó szeretettel szereti ezeket a korai gyülekezeteket. A János 5-ben azt mondja a tanítványoknak Jézus: „én fileó szeretettel szeretlek benneteket.” Szóval egyáltalán nem úgy van, hogy a fileó mindig egy alacsonyabb rendű szeretet lenne. Sőt úgy tűnik, éppen János az, aki felváltva használja a két kifejezést.

Az agapé szót sem mindig az önzetlen isteni szeretetre használja. Azt mondja János az első levelében: „ne szeressétek (agapé) a világot!” János 3-ban azt olvassuk: „az emberek jobban szerették (agapé) a sötétséget, mint a világosságot.” Nyilván nem jellemezheti az isteni tökéletes szeretet az emberek sötétség iránti vonzódását. Az is előfordul, hogy a farizeusok „szeretik (agapé) a saját dicsőségüket, a tiszteletadást.”

Egyáltalán nem vagyok tehát biztos abban, hogy ez a szakasz arról szólna, hogy Péter egy alacsonyabb szintű szeretetet vallana meg. Van azonban a fileó szeretetnek egy olyan dimenziója, amely az érzelmekről, a szenvedélyről szól. Agapé az, amit cselekszünk, fileó az, amit érzünk. Azt gondolom, Péter itt azt vallja meg: „Uram, te tudod, hogy szenvedélyes szeretettel szeretlek Téged.” Amikor ugyanis Péter ezt a fileó szeretetet megvallja Jézusnak, Ő nem úgy reagál, hogy tanítgatni kezdi Pétert egy tisztább, istenibb szeretetre. Jézus megerősíti ezt a fileó szeretetet és azt mondja Péternek: „legeltesd a bárányaimat!” Péter, te fileó szeretettel szeretsz engem, én pedig rád bízom a munkát, a szolgálatot, az embereket, akikről gondoskodnod kell.

Jézus másodszor is felteszi a kérdést: „szeretsz-e engem? (agapé)” És Péter másodszor is azt mondja: „igen, Uram, tudod, hogy szeretlek (fileó).” És Jézus másodszor is pozitívan reagál: „gondoskodj az én bárányaimról!” A harmadik kérdésnél maga Jézus változtatja meg a szavakat. Azt kérdezi: „szeretsz-e engem? (fileó)” Sok bibliamagyarázó azt mondja erre: Jézus leengedi a szintet és elfogadja ezt az alacsonyabb rendű szeretetet is. De én nem gondolom, hogy itt ez történne. Nagyon valószínű, hogy inkább arról van szó, hogy Péter megvallhatja: bukdácsolok ugyan a hitben, de Te minden részemet, a szívem legmélyebb érzéseit és vágyait is ismered, tudod, hogy szenvedélyesen szeretlek Téged! Jézus pedig megerősíti ezt a szeretetet.

Ezt követően Jézus egy pillanat alatt rátér arra a kijelentésre, amit a halála módjáról mond Péternek. Nagyon egyszerű szavakkal, de lényegében azt mondja neki: „Péter, szörnyű halált fogsz halni.” Emlékeztek, hogy mi volt Péter tagadásának a gyökere? Félelem! Félelem a megveréstől, a letartóztatástól, a haláltól. Most Jézus szemtől szembe néz Péterrel, és azt mondja neki: „borzalmas halálot lesz. De jöjj, és kövess engem!” Ahogy végigolvassuk az Újszövetséget, tudjuk, hogy Péter követte Jézust hűségesen. Mert Péter más emberré lett. Alázat született a szívében, megtört, és kész volt Jézust egy teljesen új szívvel követni.

Mit tanult Péter Jézusról ebben a találkozásban a galileai tó partján? Jézus különleges kegyelmét ismerte meg. A kegyelem azt jelenti, hogy olyasvalamit kapunk, amit soha nem érdemeltünk volna meg. Mit érdemelt volna Péter ezen a reggelen? Őszintén azt, hogy kitegyék a tanítványi körből. Udvariasan, de ki kellett volna őt tenni, mert érdemtelen lett. Nem érdemelte meg, hogy tanítvány lehessen a tagadás után. De ezen a reggelen, ebben a találkozásban megismerte, hogy Jézus követése nem arról szól, ki mit érdemel; hanem ez a követés az új kezdetekről szól, a második lehetőségekről. Kegyelemről.

Az élet ritkán ad nekünk második lehetőséget – de Jézus mindig! Péter nem lett megbélyegzetté a története miatt, hanem egy teljesen valós új kezdet adatott neki. Sokunk számára zavarba ejtő lehet Isten országának a valósága, mert az életünknek majdnem minden területén azt kapjuk, amit érdemlünk. Ez igaz az iskolában: ha keményen tanulunk, akkor ötöst vagy négyest érdemlünk és azt kapunk. Ha nem tanultunk, akkor bukást érdemlünk és meg is tapasztaljuk. Ha engedelmesek vagyunk a szüleink iránt és jól viselkedünk, akkor szeretetet és megerősítést érdemlünk. Ha rosszak és undokok vagyunk, akkor a fegyelmezést érdemljük. Felnőttként a munka világában is ugyanezt tapasztaljuk. Aztán újjászületünk, bele kerülünk Isten országának a valóságába, ahol egy gyökeresen más rendszer működik. Mert nem azt kapjuk, amit érdemlünk, hanem azt kapjuk, amit soha nem érdemelnénk. Ha Jézus azt adná nekem, amit én érdelek, a pokolra küldene engem. Ez igaz, tudom is. És ha a pokolra küldene engem, egyetlenegy jogos vagy érvényes tiltakozó szavam sem lehetne, mert pontosan azt kapnám, amit érdelek mindazon bűnért, sötétségért, lázadásért, ami a szívemben van. De Jézus azt mondja: örömhírrrel jövök! Az örömhír az, hogy azt adja nekünk, amit soha nem érdemelnénk: életet, szeretet, Vele való kapcsolatot ajánl, a második lehetőséget, új kezdetet. Amikor találkozik ezzel, onnantól Péter számára a kegyelem nem csupán teológiai kifejezés marad, hanem az ő Jézussal való kapcsolatának az alapjává lesz, amit ő alázattal elfogad.

Másodszor megtanul Péter valami különlegeset Jézus szeretetéről is. Jézus a szeretet – ezt még a vasárnapi iskolás gyerekek is tudják. Lelkipásztorként azonban oly gyakran láttam azt, hogy olyan sok keresztény számára Jézus szeretete csak egy szó, egy tan a fejükben, de soha nem lett az életüknek, a szívüknek alapvető tapasztalatává. Ha ismered Jézust, Istent, akkor az Ő szeretete sokkal több számodra, mint pusztán tan, vagy szavak a Bibliából. Használjuk azt a kifejezést, hogy „feltétlen szeretet”. De nagyon sokszor azt látom, hogy a keresztények úgy tekintenek Istenre, hogy feltételes az Ő irántuk való szeretete. Péter azt tanulja itt, hogy még a tagadásának az összefüggésében is igaz, hogy Jézus szeretete nem változik. Amikor Péter ott volt abban az állapotban, hogy átkozódott, megtagadta Jézust, akkor Jézus belenézett Péter szemébe. Péter tekintetében harag volt és félelem, Jézusában együttérzés és szeretet.

Nagyon gyakran Jézus szeretetét azonosítjuk az emberi tapasztalatokban megélt szeretettel. Sokunknak voltak olyan szülei, akiknek a szeretete hullámszórt, jött és ment. Voltak barátaink, akiknek a szeretete jött és ment. De Jézus szeretete egyáltalán nem ilyen. Nem változik, mert ő mindig tökéletesen szeret. És ha ez igaz, akkor, ha te lelki értelemben jobb leszel holnap, mint amilyen ma vagy, nem fog tudni jobban szeretni, mint ahogy most ebben a pillanatban szeret! De ha holnap egy szörnyű napod lesz, mindent elrontasz, mindent rosszul gondolsz és teszel majd – Jézus nem fog egy cseppet sem kevésbé szeretni holnap, mint ahogy ebben a pillanatban szeret. Mert az irántad való szeretete tökéletes, teljes. Nem olyan, ami jön és megy. Semmit nem tudsz tenni annak az érdekében, hogy jobban szeressen, és semmit nem tudsz tenni azért, hogy kevésbé szeressen.

Néha igehirdetők félnek ezt kimondani, mert azt gondolják, ha az emberek ezt így hallják, akkor nagyon lezser, vagy akár erkölcsi értelemben borzalmas életet fognak élni. De jogos ez a félelem? Negyvenhárom éve házasodtam. Akkor ketten lettünk egy testté, és innentől a feleségem beleragadt a velem való kapcsolatba, én pedig beleragadtam a vele való kapcsolatba. Férj és feleség vagyunk. Vajon az a bizonyosság, hogy ő soha nem fog engem elhagyni, rosszabb emberré tett engem? Azt munkálta bennem, hogy egy másik nőt keressek? Természetesen nem! Bennünk van az a sziklaszilárd bizonyosság, hogy akármi történjék is, mi

házasok vagyunk. Ha ez így van emberek között, mennyivel inkább így van ez a Jézussal való kapcsolatunkban? Akármit is teszünk, az Ő irántunk való csodálatos szeretete megmarad. Jézus szeretete számunkra, Benne hívők számára az Isten országának a valósága.

Azért imádkozom, hogy ez a szeretet több legyen számotokra egy kedves, jó tanításnál. Ennek a szeretetnek a valósága legyen ott a keresztény tapasztalatodnak a szívében! Amerikában szoktunk énekelni egy gyerekéneket a vasárnapi iskolákban. Egyszerű szavak: „Engem szeret Jézusom, Bibliámból jól tudom.” Igen, Jézus szeret téged, mert a Biblia ezt mondja. Ez igaz. De azért a kereszténység ennél jóval több! Isten azt akarja, hogy éld át, tapasztald az Ő szeretetét!

Az elmúlt tizenkét hónapban három unokám született, és ez nagy öröm az életemben. Amikor közel vagyok az unokáimhoz, azt akarom, hogy átéljék a szeretetemet; megtudják, hogy a nagypapa szeret. A szeretetnek a keresztény megtapasztalása nem csak a megtérés napjához kapcsolódik, hanem Isten, éppen azért, mert nagyon szeret, azt akarja, hogy éljétek meg, tapasztaljátok ezt a szeretetet nap nap után!

Menjünk egy lépéssel tovább! Nem csak azt akarja, hogy megtapasztald az Ő szeretetét, hanem hogy élvezd az Ő szeretetét! Kedd este hazaérek, és nagy öröm lesz újra látni a feleségem. Kifejezzük egymás felé a szeretetünket – és én ezt élvezni fogom. Milyen szeretet lenne az, amit nem tudnánk élvezni? Az elmúlt negyven évi lelkipásztori szolgálatomban azt láttam, hogy olyan kevés keresztény van, aki igazán élvezi Jézus szeretetét. Én azt akarom, hogy az unokáim élvezzék a szeretetemet. Mennyivel inkább akarja Isten, ha ismered Őt, hogy élvezd az Ő szeretetét! Ez egy teljes, tökéletes szeretet. Nyisd meg naponta a szívedet arra, hogy élvezd Őt, mert Ő annyira jó! Amikor Isten szeretetének az élvezetére gondolok, akkor úgy látom Őt, mint aki magához ölel engem. Van egy tizenegy hónapos leány unokám, akit ha magamhoz ölelek, olyan jól be tudja fészkelni magát az ölelésembe, nagyon szeret hozzám bújni. Ahogy tartom őz, odateszi a kezét a vállamra, a mellkasomra, és minél jobban ölelem őt, annál erősebben hozzám bújik. És annyira meglepődött, annyira nagy békeségben van! Száz százalékosan meg vagyok arról győződve, hogy Jézus azért halt meg a kereszten, hogy így odabújhassál Hozzá. Hogy annyira közel kerülhess Hozzá, hogy érezd a karjait magad körül, érezd, ahogy a mellkasához bújhatsz biztonságban és békében. Miért van megírva az evangéliumban, hogy János a Jézus keblére hajtotta a fejét? Meg vagyok győződve, hogy azért, mert Jézus azt akarja, hogy a Szentléleknek ugyanez a megtapasztalása legyen a tiéd. Ezért amikor Jézusra gondolsz, kérek, mindig úgy képzeld el Őt, mint akinek a karjai szélesre tárva vannak feléd! Mosolyog rád, magához ölel téged, közel húzódhatsz és odabújhatsz hozzá. Szorosan ölel téged.

A kommentárok úgy beszélnek erről a szakasról, mint Péter szolgálatba történő visszaiktatásáról, az elhívásának a megerősítéséről. De én azt gondolom, hogy ennél sokkal fontosabb történik itt. Jézus helyreállítja a kapcsolatot, és gyógyulást hoz Péternek a lelkébe. Döbbenetes számomra, hogy Jézus mennyire tudatos volt mindebben. Ahogy létrehozta ezt a helyzetet ott a halakkal a tóparton, ahogy elkészítette a tüzet a füsttel, és ahogy ott állt szemtől szemben Péterrel, és lehetővé tette Péternek, hogy megtapasztalja a kegyelmet, a szeretetet és a gyógyulást. Jézus tudatosan, szándékosan teszi ezt Péterrel, és teszi veled is. Talán olyan módokon, amelyet nem értesz, de Ő tökéletesen szándékos, tudatos abban, hogy helyreállítson téged ott, ahol az életed megtört. Nem Péter az, aki odamegy Jézushoz, hogy „Uram, Uram, bocsáss meg, kérek!” Hanem Jézus az, aki megteremti a helyzetet és odalép Péterhez. Újra és újra és újra Jézus hozzád lép. Ő kezdeményez, és Ő hozza létre a körülményeket, találkozásokat, beszélgetéseket, emlékeket, azért, hogy teljesen helyreállíthassa a kapcsolatot veled, és hogy átélhesd az Ő csodálatos kegyelmét, tökéletes szeretetét. Hogy élvezhesd Őt.

Tudjuk, hogy élvezni fogjuk Őt a Mennyben, de Ő azt akarja, hogy már most elkezd élvezni Őt. Legyetek áldottak, mint Péter, ahogy követitek Jézust! Ámen

(Steve Almquist)

Imádkozzunk!

Szentlélek jöjj, és szállj le ránk! Ahogy itt vagyunk most a Te jelenlétedben, Urunk, többeknek a szívében ott van ez a kép, a megpecsételtség, megbélyegzettség, valami, amit akár ők követtek el, és ezzel mélyen megbélyegzettnek találják magukat; akár ellenük követtek el valamit, és ez mélyen beléjük égett; és egészen mélyen azt élük meg, hogy ők érdemtelenek, és már soha nem lehetnek érdemesek. Ahogy hallottunk most Jézus hatalmas szeretetéről, kegyelméről, Uram kérlek, hogy ebben a pillanatban a te Szentlelked szálljon le ezeknek az embereknek a gondolataira, fantáziájára, képzeletére, szívére! Láthassanak ebben a pillanatban Téged ott, Urunk, ahogyan a megbélyegzettséget letöröd, elveszed, kimosod a szívükből, lelkükből. Ahogy szinte fizikailag átélük, hogy Te újat teremtesz, újat kezdesz. Hogy a kegyelem nem tan, hanem a Te jelenléted ebben a pillanatban velük. És ahogy megtöröd az ördögnek minden hatalmát, amellyel hazugságban tartja őket, a Krisztus lelkével parancsoljuk a hazugságnak és a Gonosz minden erejének, hogy távozzanak! Ahogy imádkozunk most őértük, láthatják, hogy Jézus felemeli róluk a megbélyegzettséget, és betölti őket a Szentlelkével, igazsággal, szeretettel, tűzzel, együttérzéssel. Felemelhetik a fejüket és követhetik Jézust, mint az Atyának drága és kedves gyermekei. És ahogy te megérintesz most embereket, és beszélsz a szívükhöz, a gondolataikhoz, Uram, beszélj most arról is velük, hogy ők visszatérhetnek Hozzád ebben az imádságban. Megpihenhetnek, megnyugodhatnak Benned, Nálad, amíg a Te gyógyító munkád ki nem teljesedik egészen a bensőjükben. Imádkozunk így most minden szükségben lévőkért, akármilyen legyen is az. Imádkozunk gyülekezésünkért, Urunk, megköszönve azt a kegyelmet, ami az Evangéliumból fakad, hogy újra és újra átjárhasson minket, hogy újra és újra megújulhassunk Benned, hogy újra és újra elhiggyük, hogy bár vétkezünk, de Te nem mondtál le rólunk. Hogy újra és újra beletekinthessünk a Te tekintetedbe, és ne magunkat lássuk ott, a félelmünket, a haragunkat, hanem Téged, a kegyelmedet és az irgalmadat. Add, hogy a Szentlélek által kizendüljön az igen, hogy lehessünk ennek az új kezdetnek, élő reménységnek a hordozói megtört embertársaink között, reménytelenek, betegek, vigasztalanok között. Hogy a te országodnak az erői és valóságos tapasztalata átáradhassanak rajtunk keresztül, és áldássá legyünk minden területén az életünknek. Így kérünk, Urunk, hogy hallgass meg bennünket, aki így tanítottál imádkozni: Mi Atyánk, Aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved! Jöjjön el a te országod, legyen meg a Te akaratod, miként a Mennyben, úgy a földön is! Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a Gonosztól! Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen